

W przypadku kolizji drogowej, w której zostało ranne zwierzę, zgodnie z ustawą o ochronie zwierząt, prowadzący pojazd mechaniczny, który potrącił zwierzę, ma obowiązek, w miarę możliwości, zapewnienia pomocy temu zwierzęciu lub zawiadomienia jednej ze służb, o których mowa w tej ustawie.

Obowiązek kierującego usunięcia rannego (lub martwego zwierzęcia) z drogi, jeżeli jego pozostawienie na drodze mogłoby zagrozić bezpieczeństwu ruchu, lub obowiązek oznaczenia zwierzęcia w sposób widoczny w dzień i w nocy, jeżeli jego usunięcie z drogi nie jest możliwe.

Jeżeli ranne zwierzę stanowi zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego wskazane jest powiadomienie o tym zdarzeniu Policji, do której obowiązków należy czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach.

Ranne zwierzę pozostawione na poboczu stanowi potencjalne zagrożenie dla ruchu drogowego, gdyż może ponownie wejść na drogę. Policja powinna podjąć działania mające na celu udzielenie pomocy rannemu zwierzęciu i bezpieczeństwo.

4. Konflikty ze zwierzyną przebywającą poza terenem jej naturalnego bytowania, szczególnie na terenach zurbanizowanych, w tym ze stwarzającą zagrożenie dla ludzi.

Właściwym aktem prawnym, który reguluje sposób postępowania w razie incydentalnego zabłąkania się albo zasiedlania terenów miejskich przez zwierzynę jest ustawa o samorządzie gminnym.

Unormowania zawarte w tej ustawie stanowią, że zadania własne gminy obejmują w szczególności sprawy porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli.

Przebywanie dzikich zwierząt w mieście, nieuchronnie powoduje naruszenia porządku publicznego oraz zagrożenie bezpieczeństwa obywateli. Wyrazem tego są przypadki niszczenia przez zwierzynę mienia.

Działania te mogą polegać m.in. na schwytaniu zwierzęcia i przewiezieniu go w bezpieczne miejsce, przy czym miejsce docelowego wypuszczenia zwierząt łownych powinno zostać określone, zgodnie z normą zawartą w Prawie łowieckim, nakazującą współpracę dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich, nadleśniczych i wójtów (burmistrzów, prezydentów miast) w zakresie spraw związanych z zagospodarowaniem obwodów łowieckich.

Gdy zwierzę łowne jest agresywne i stanowi realne zagrożenie dla ludzi, któremu nie można zapobiec w inny sposób niż poprzez uspienie i schwytanie, lub nawet zabicie zwierzęcia, w takich okolicznościach należy kierować się uregulowaniami zawartymi w ustawie o ochronie zwierząt, dopuszczającymi zabicie takiego osobnika w przypadku, gdy stanowi on bezpośrednie zagrożenie dla ludzi lub innych zwierząt.

W coraz powszechniejszych sytuacjach stałego przebywania zwierząt łownych na terenach zurbanizowanych, władze lokalne mogą przeciwdziałać temu zjawisku w oparciu o przepisy Prawa łowieckiego mówiące o możliwości odłowu lub odstrzału redukcyjnego zwierzyny w wypadkach szczególnego zagrożenia prawidłowego funkcjonowania obiektów produkcyjnych i użyteczności publicznej. Podjęcie decyzji w tym zakresie należy do starosty.

Decyzja o redukcji populacji leży w kompetencjach sejmiku województwa. W przypadku gdy zwierzęta stanowią nadzwyczajne zagrożenie dla życia, zdrowia lub gospodarki człowieka, w tym gospodarki łowieckiej, dopuszcza się podjęcie działań mających na celu ograniczenie populacji tych zwierząt.

Sejmik województwa, po zasięgnięciu opinii regionalnej rady ochrony przyrody, organizacji społecznej, której statutowym celem jest ochrona zwierząt, oraz Polskiego Związku Łowieckiego – zobowiązany jest do wydania stosownej uchwały, określającej miejsce, warunki, czas i sposoby ograniczenia populacji zwierząt.

5. Postępowanie ze zwłokami padłej lub uśmierconej zwierzyny.

Ustawa o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi nakłada na właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością obowiązek usuwania z nieruchomości padłych zwierząt.

Ten akt prawny w sposób jednoznaczny nakłada obowiązek usuwania zwłok zwierząt (zarówno domowych, gospodarskich, jak i dzikich) na właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością, na terenie której zwierzę padło.

Uregulowanie, wynikające z prawa europejskiego, dotyczące zwłok zwierząt łownych padłych w środowisku naturalnym (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21.10.2009). Z przepisów tego rozporządzenia wynika, że zwłoki zwierzyny znajdujące się w miejscu jej naturalnego występowania, należy uznać za element łańcucha pokarmowego i pozostawić w miejscu gdzie zwierzę padło.

Nie istnieje konieczność przekazywania do utylizacji wnętrzości zwierzyny (patrochów).

Ze względu na zagrożenie rozprzestrzenienia się afrykańskiego pomoru świń, każdy przypadek odnalezienia zwłok dzika – niezależnie od lokalizacji – należy zgłaszać służbom weterynaryjnym.